

972

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

1972 წლის დეკემბერი N 12

ქართული
საბავშვო ჟურნალი

სახანძრო

1826

ბოდის ბოდის, ციციან ხეობის
სახანძრო ბოდის
თაღლის ფიფქით ვადიოთრდა
ბნადონი და კანდი.
კლავს, ვლავს თქონივერდა
ჭყენე ნაბებს ტოტო.
დაქნაობს ზეზე მუღი,
სმული, ციფო, ჭოტო
ფარფოტელი ფარფოტელი
ფრა-ფრა ველოთეს.
ეკოლოტენე ვოკოტეს:
— ზეზე ფიფქით ვართო!
ველოთო, ველოთო, ადიარ მუქს
სოლო ამ ზეზს ღოღანს
თაღლის ბებე და ბებია
როდის მოვლენ, როდის!
ანიკამ თქვა—აღბის ბებე
თადე ეპბე ეკმან.
ბოდე, ბებო აღარ უბუქს
ამ თაღლის და ბუქსი.
ბურე ღეოთ ზეზის ჭოთის
ბოკინარი სხობა

ვაგავი

— ზეზე, თაღლი რომ დიქმქროს,
მის მივლუბო?
— ნაქანს!
— ხა-ხა! ხა-ხა!—მა ვეფინს
ღეო ზეზუბლად,
თუნე ამს რომ ებოზდა,
თაღს უწამედა ღეღისო...
— ბოდი, კატე ვაქნებო,
დიობსი ნატამ.
ღეო თაღდე ვადიოქო,
ეპოქნოთ კატე.
ბეზო ზეი,
სეი, სეი
წრეზი, სხ
წრის კარო,
უწამეოთ უწ დიქმინო
და ატარდა მწრედე.

1826

თაღს კატეზე ზეღედი,
უწ დიქმისი სმარტეა,
ბოდი და უბნა—ამა,
დაბმარე, კატექმინო
ბეზამ კატე ებნებოქმინო
ციხეე ცრეზელი ბეზი:
— ბნობანს ფედე თაღენს
ბე არ მუქენს, ინი!
ზეზე:—ეჭ ვეჭ—სმა ბობანს,
ველო ეტენდო ვართან,
დაეკეფედა ამ ზეღელი
თაღთი და კატე
ფრანხიდე, ფრანხიდე.
ბეღეე ფრანხიდე

სახანძრო ბოდის სხობა

ზომიერად ტუჩქარებლად

ჩა ლ მა ში აჟე ლი ში ლი. 7 ლ დ ში წის

ძი წესე ცხა ლაღ შეკრულე ში და მა ლა ლა

ლა მა ში ა ზამთრის ლაღა და მა ში ა ზამთრის ლი ლა

თქ რა ქრ ცელ აქწ და ობო ვი ცი ნით ვე რე ზი ა ბუ წე

სი ცი ვით თოვლი ში დის ზარ დის თურაღ ვე ჯუნ და თი

ვე ჯუნ ვე ბედ ვე ჯუნ და თი ვე ჯუნ ვე თაღ

თაღ rit ა tempo

ქ ვე ჯუნ და თი ვე ჯუნ ვე

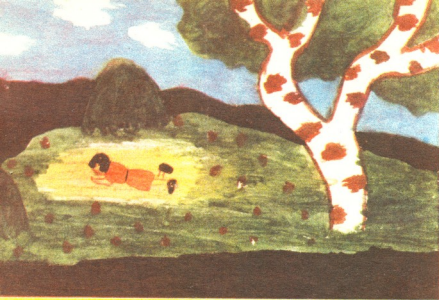
ნახატი თამაზ ხაყინიძისა

1. რა ლამაზი თოვლი მოღის, დედამიწის ძინავს ტკბილად, მზე ღრუბლებს ში დამალულა, ლამაზია ზამთრის დილა.
მისამღერი: რა კარგად ვგუნდაობთ, ვიცინით, ყურები ავგეწვა სიცივით. თოვლი მოღის, ბარდნის თეთრად, ვიგუნდაოთ ყველამ ერთად.
2. ერთი ნახეთ ჩემი ცუგო, თოვლიც დამდეგს, არა მტოვებს, მე კი მისი გადამკიდე ძლივსდა მივდევ თანატოლებს.
მისამღერი: რა კარგად ვგუნდაობთ...

ნახ. არკადე მუნხოვისა, მოსკოვი.

სახ. მანია ზაგორნიასი, უკრაინა.

— ნავთის ქვეშე
კინო თუ არის? — ეკი-
თხება ულდუზი.
— არის.
— იმ ქალაქში მან-
ქანები დადიან?
— დადიან.
— ზოოპარკი, პაპა,
ზოოპარკიც არის?
— ზოოპარკი არ
არის, მაგრამ ნაირნაირი
ჩიტები კი უთვა-
ლავია.
— ყვავილები?
— უყვავილოდ ქა-
ლაქი ვის გაუგონია?
რომ დაებრუნდები,
იქაურ ყვავილებს მო-
გიტან.

პეკლები ზღვაზე

ნახატი მიორგი კონინივილისა

ხალიდა კასილოვა

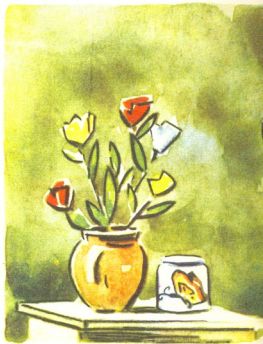
ულდუზის პაპა შუა ზღვაში—ნავთის ქა-
ბურილილებზე მუშაობს. დღეს უნდა დაბრუ-
ნდეს შინ. მაგრამ ზღვა დელავს, იმხელა
ტალღებს მოაგორებს, სამსართულიან სახლს
დაფარავს. თან ისეთი ქარი ზუზუნებს, ყურ-
თანმენა აღარ არის. ცაც შავი ღრუბლებით
დაფარულა...

ულდუზს თავისი პაპისაგან ხშირად გაუ-
გონია: ზღვაზე დიდი ქალაქი გაეაშენეთ,
იმსიგრძე ქუჩებია, თვალს ვერ გაუწადენ; მუ-
შები მაღალსართულიან საერთო საცხოვრებ-
ლებში ცხოვრობენო. ულდუზის პაპა ორი
კვირა ზღვაზე მუშაობს, ორი კვირ: შინ
არის ხოლომე.

ულდუზს პაპის ნაამბობი არა სჯერა:

— რაც მიამბე, ალბათ ზღაპარია, არა,
პაპა?

— არა, შეილო, იმ ქალაქს ნავთის ქვეშე
ჰქვია.

აი, ახლა გოგონა ფანჯარას არ შორდებოდა, თვალი გზისაკენ უჭირავს. — პაპამ ნავთის ქვებიდან ყვავილები უნდა მოუტანოს.

— დღამდა. ქარი ნელ-ნელა ჩაღვა. ზღვაც დაწუნარდა.

— დედა, პაპა დღეს აღარ მოვა? — ჰკითხა ულდუშმა დედას.

— დაიძინე, შვილო, პაპა მოვა და დიდხანს იქნება შენთან, არც ხვალ წავა სამუშაოდ და არც — ზეგ.

გოგონამ დაიძინა. დილით, თვალი გაახილა თუ არა, მაგიდაზე ფერადფერად ყვავილებს მოჰკრა თვალი. ლარნაკის გვერდით ქილაში პეპელა იყო მომწყვდეული.

ულდუში ლოგინიდან წამოხტა, პაპასთან

მივიდა და ყვლზე შემოეხვია.

— ნავთის ქვებზე მართლა ყოფილა ყვავილები! ახლა მარტო აღარ გაგიშვებ, პაპა, მეც უნდა წამიყვანო!

ნახ. ირინა პაპრაეკია, გვერდისი.

ნახ. ფაშრადინ მამელველიძისა, აზერბაიჯანი.

აზერბაიჯანის სსრ-ის დროშა

ნახატი თენგიზ პართალიაშვილისა

სომხეთის სსრ-ის დროზე

სომხეთის
სსრ-ის დროზე

ნახ. მარინა ჰამბარაიანისა სომხეთი

მანანს თუმანიანი

იყო და არა იყო რა, ცხოვრობდა ერთი მეფე. ერთხელ თავის ქვეყანაში ასე გამოაცხადა:

— ნახეეარ სამეფოს ვუბოძებ, ვინც ისეთ გაუგონარ ამბავს მეტყვის, რომ ყველაზე დიდი სიცრუე იყოსო.

მოვიდა მწყემსი და თქვა:

— მამაჩემს ისეთი კომბალი ჰქონდა, ცას

წვდებოდა და ვარსკვლავებს უჩუჩხუჩებდაო.

— მერე, რა არის აქ გასაკვირი?— მიუგო მეფემ, — აბაჩემს იმხელა ჩიბუხი ჰქონდა, მზეზე უკიდებდა და არხეინად აბოლებდაო!

მწყემსი წავიდა.

მოვიდა თერძი და თქვა:

— დიდხანია შენთან მოსვლა მინდოდა მეფე, მაგრამ ცოტა დამაგვიანდა: გუშინ კოკისპირული წვიმა მოვიდა, სეტყვამაც წამოოშინა, ელვამ ღრუბელი გახია და იმას ვაკერებდიო.

— ძალიან კეთილი საქმე გიქნია, — მიუგო მეფემ, — მაგრამ კარგად ვერ დაგიკურებია, ხომ ხელავე დღესაც ცრისო.

რალას გააწყოზდა თერძი, ადგა და წავიდა.

მატყუარა

მოვიდა ერთი ღარიბი ვლეხი, იღლიაში ბათმანი ამოვლო.

— რისთვის მოსულხარო?— ჰკითხა მეფემ.

— აი, ეს ერთი ბათმანი ოქრო რომ გმართებს ჩემი, იმის წასაღებად მოვედიო.

— რაო?.. ერთი ბათმანი ოქრო გმართებსო?! სიცრუეა!

— ჰოდა, რაკი ეს სიცრუეა, სანაძლეო წაგებულაი, მომეცი შენი სამეფოს ნახევარიო.

— არა, არა, მართალიაო!— თავის დაძვრენა სცადა მეფემ.

— თუ მართალია, რაღას უყურებ, ამივსე ეს ბათმანი ოქროთი და გამიშვიო!— მიუგო გლეხმა ნირწამხდარ მეფეს.

თარგმნა ქ. გომიანიშვილი

ვინც იყო,—იგი,—რომ არა

მადონა მარია

ღრი არი, სუნი ზეგარე,
იგივე უნაი მძევი:
ვეფის რაი ზეგარე—
ღეს სქარბუღლის შაიშირა.

ბუღდში რაი ხონილი,
ღეღეუ რაი წარედა,
ბუგეია წესეღლის პონილი
რამ აბუბუგის სეწედა.

შუ რამ აბუბის წიღელი,
იგივე რამ კუბისის სხეღელი
რამ ღურღუღებ სეწედა—
ხმარბითი ზეგარეხეწედა.

ღი, წეღელი იგი ღინღური
ღი, ხიღელი იგი სხეღელი,
რეგ მარეწედა, ქარბუღელი
ღეღეუ რამ ზეგარე სხეღელი.

კლეივი რამ იგარის ღინღური,
კლეივი რამ იგარის ქალ-მბიღელი,
რამ ღინღური ქარბუღელი—
ქარბუღელი სეღელი სეწედა.

კარეს რამ კლეივის შიღეღელი,
მეწი, ბუგეია ვარეწედა!

კარეს იგი—
იგი,—რამ არა!
არ იწეღედა,
რეგ არა!

ფინღური ბუგე რამ არა,
კარეს სეწედა მინა.

შაიი მუხიღელი, რამ არა,
კარეს არა სეწედა ღინღური.

მადონა მარია

მადონა მარია, რამ არა,—
რამ არა იგარის მინ ვარა,
მადონა მარია რამ არა
(მადონა მარია სეწედა).

რამ არა, რამ არა,—
სქარბუღლის შიღეღელი.

ზეგარე კარეს, რამ არა,—
ვეღელი მინღურიის იგარისა.

ბუგე დინღური, რამ არა!
მინა, რამ არა!
იგარ მინა!

მადონა მარია—
მინღელის ვარა რამ არა!
არ იწეღედა,
რეგ არა!

კლეივი იგი კარეს, ქარბუღელი
ღინღურიის ქარბუღელი,
იგი კარეს, იგივე კლეივი სეწედა
ეს იგარის—ზეგარე.

იგი კარეს, მარეს მუხიღური
კლეივი სეწედა ვარეს სხეღელი,
იგი არ კარეს, მინა სეწედა
სეწედა რამ კარეს მინღური.

რამ კარეს მუხიღური სეწედა
იგი მინა მინღური კარეს,
იგი კარეს,—
კარეს ქარბუღელი!

რამ არა კარეს,—
იგი კარეს!

მადონა მარია

1826

ნახ. ლალი წიქორიშვილისა, საქართველო.

საქართველოს სსრ-ის დროშა

ორი მეგობარი და დათვი

ორი მეგობარი მიდიოდა გზასა. წინ დახვდათ დათვი. ერთი მაშინვე ხისკენ გაექანა, საჩქაროდ ავიდა ზედა და იქ დაიშალა. მეორე რომ მარტოკა დარჩა, მიწაზედ დაეცა და თავი მოიმკვდარუნა. მოვიდა დათვი და ყური დაადო. კაცმა სული შეიგუბა, იცოდა, რომ დათვი მკვდარს არას ერჩის. მართლა დათვმა არა დაუშავა რა და თავის გზაზედ წავიდა. მაშინ ხიდგან მისი ამხანაგი ჩამოვიდა და ჰკითხა:—დათვი ყურში რას გიჩურჩულებდაო?—ის მე მირ-

ჩევდა, კვლავ ნულარ წახვალ იმისთანა მეგობართან, რომელმაც გაკირვების დროს ლაღი იცისო!

ი. გოგებაშვილის „ღეღაენიდან“

ნახატი თამაზ ხაშივაილისა

მარტო თომაძე

კალია პურის თავთავზე იჯდა და ტიროდა.

— კალია, რა ვატირებს, — ჰკითხა ნემსიულპიაშ.

— ვატირებ, აბა, რას ვიზამ, — აწრიპინდა კალია, — ერთი-ორი პურის თავთავი მოვსიხბე და ჭიანჭველამ გამომლანდა: — შე უჩალო, შე მოხზარა, შენაო, რას ერჩოდი მაგ უეჯილსო, თავი რომ ბუს მიგიგავსო, ფეხები ჩაღლასო, ნახტომი კი დევის ჭაღლასო. ვაჯავრებულ გულზე მინდოდა ჭიანჭველასათვის იმ კობრო თავში ერთი შვარად

საქართველო
საბავშვო ჟურნალი

ნახ. ლ. ვაშტაკაიძე, 1983.

კალია და მისი გულშემაგვიანებები

წამომერტყა, მაგრამ სოროში ჩაძვრა და დამემალა. ლამის ჩემს გულს შემოვასკდე, — ისევ ატირდა კალია.

— მერე მაგაზე ტირი, — დაუყვავა ნემსიულპიაშ. ჭიანჭველამ რამდენიც უნდა იუბედოს. შენ რომ ლამაზი თავი და შოლტავით ფეხები გაქვს ეს მთელმა ქვეყანამ იცის.

ხმაურზე ხის ქერქიდან კრიკინამ გამოყო თავი

და იმანაც იკითხა: ნახატი პაპა დამთავაშვილსა

— კალია რატომ ტირისო!

— იმ ენამწარე ჭიანჭველას გამოულანძღავს, — შეიცხადა ნემსიულპიაშ. — თურმე ასე უთხრა, შე უჩალო, შე მოხზარა შენაო. თავი ბუს მიგიგავსო, ფეხები ჩაღლასო, ნახტომი კი დევის ჭაღლასო. — ერთი უყურე იმ წილგაწყვეტილ ჭიანჭველას კალიასთვის რეები უკადრებია, — ვაცხარდა

ნახ. გნე ხაარისა, ესკონეთი.

ნაკვის სეზა

შოთა ჩხაშიანი

პრიკინა.—ჰიანკველამ რამდენიც უნდა იყბე-
დოს,—დაიპრიკინა გულმოსულმა,—ჩვენი კალია,
რომ თავპირმოხატულია და ფეხებიც ლერწმის
ლერებს მიუგავს, ეს მთელმა ქვეყანამ იცისო.

უვაგილიდან ფუტკარმა წამოყო თავი.—მანდ
რა ვაივიში ვაგვიმართათო. ან მაგ ახტაჯანა კა-
ლიას რა ატარებსო,—იკითხა გაცუებულმა.

— იმ ენამწარე ჰიანკველას გამოულანძღავს,—
შე უჩაჩალო, შე მხოხარა შენაო. თავი ბუს მიგი-
გავსო, ფეხები ჩაღასო, ნახტომი დევის ქალა-
სო და იმითმ ტირისო,—ჩაუიწიწიწა პრიკინამ.

— ერთი თქვენი, საქმე გამოგლევიათ,—გა-
ჯავრადა ფუტკარი.—ნეტავი რას იწირპლება ეგ
ლაჯაალბული კალაა. აქამდე არ იცოდა რა
თავისა და ფეხების პატრონიცაა, სხვის ნაშ-
რომსა და ნაოფლარს რომ ხეტუავს და ანად-
გურებს?! კალია უცებ წამოენთო, ტირილს
თავი გაანება. ერთი ისეთი ისკუპა, რომ კინალამ
მართლა დევის ქალისოდენა ნახტომი გააკეთა
და ფუტკარს გამოუდგა,—შე შხამიანო, ბჭულია,
შენლა მაკლდიო. მაგრამ ფუტკარმა ფრთები გა-
შალა, უვაგილებს თავს გადაეველო და ზევით,
ზევით გაფრინდა. გამწარებული კალია კი ისევ
მიწას დენარცხა.

— აბა, კაბა,
— აბა, ბაფთა,
— ჩქარა უთო, არიქა!—
სახსალწლო ნაძვის სეზე
ცირკუმი მიდის ვარიკა,
მორთვა აღარ დაბთავრა,
არ იქნა და არ იქნა!
უვინჩილამ კი აიკუსო
ჯიბე ტუბილი ჩამიით
და ფრთა გაჭრა ღაიკოს,
— კუბარ, გვეო ჩაღიჩი!
მტერი გადაეკიდა
ამ ზრანჭია ვარიკებს,
მოვლის ზაზ ტუბილეულს
აღბათ უგვე არიკებს...

მოდარ კაკელიძე

დათო საზღვრისპირა სოფელში ცხოვრობს. ბიჭებს ძალიან უყვართ სოფლის მდინარეში ცურვა და ქუყმალობა. თუმცა აქაური მესაზღვრეები ყოველ წუთს აფრთხილებენ ანც ბიჭებს, შორს არ გასცუროთ, იქით სხვა ქვეყანააო.

დათოს კი ძალზე უყვირს, ნეტა ვაღმითა სოფელს მესაზღვრეები სხვა ქვეყანას რატომ ეძახიან, როცა იქაც ისეთივე სახლები და ბაღ-ვენახებია, როგორიც ჩვენს სოფელშიაო.

ერთ საღამოს, როცა დათოს მამა შინ დაბრუნდა, თქვა: — დღეს მესაზღვრეებმა საზღვრის დამრღვევი დააკავესო.

ნა. ევბა ტრემინსა, რაგვია.

ნახატები პახანა მულისაშვილისა

მესაზღვრა

- მამო! როგორია საზღვრის დამრღვევი?
- როგორია და ჩვეულებრივი კაცია, შვილო! — ჩაელიმა დათოს მამას.
- მაშ, რატომ ეძახიან საზღვრის დამრღვევს?
- იმიტომ, რომ ის კაცი სხვა ქვეყნიდან უნებართვოდ გადმოდის. ყველა ქვეყანას კი თავისი საზღვარი გააჩნია და ამ

ნახ. ხალოშიდინ კარაბაგევისა, უზუპკაში.

უცნობს რეზონის ჩქარ
მები და ყავისფერი
ტყაპუქი ეცვა. თოფ-
გაღკიდებული მძიმედ
მოაბრტყებდა მდგლო-
ზე.

დათო ფეხზე წამოხ-
ტა და მოახლოებულ
უცნობს ამაყად დაუ-
ხვდა.

— გამარჯობა შენი,
ბიჭო!—მივსალმა უც-
ნობი.

— გაგმარჯოს! —
ყრუდ ჩაილაპარაკა და-
თომ და უცნობი შუბ-
ლქვემოდან შეათვა-
ლიერა.

საზღვრის გადმოლახვა უფლებების გარეშე არ
შეიძლება!..

— რატომ გადმოდიან, რა უნდათ?

— რა უნდათ და, აინტერესებთ ჩვენი ქვეყ-
ნის ამბავი, როგორ ვცხოვრობთ, რას ვაკე-
თებთ, რას ვაშენებთ, ცდილობენ ხელი შეგ-
ვიშალონ! გაიგე?

— კი!—თავი დააქნია დათომ, თუმცა,
ეტყობოდა, ყველაფერი ვერ გაეგო, თვა-
ლებდაქვეტილი კარგა ხანს შეგუჟღერებდა მა-
მას, იქნებ კიდევ რაიმე მითხრასო.

— შენც გაფრთხილდი, შეილო! ყურად-
ღებით იყავი, ვინიციბაა სოფელში უცხო
კაცს მოჰქრა თვალი, მაშინვე მითხარი, ანდა
მესაზღვრეებს შეატყობინე!

— მერე?

— მერე და, ჯერ ერთი, სკოლაში შეგაქე-
ბენ, მერე მთელ ქვეყანას მოვლდება შენი სა-
ხელი, ამა და ამ ბოჭმა სიმაჰაცე ჩაიღინაო.

ის ღღერ იყო და ის ღღერ! ინათებდა თუ
არა, გაიგდებდა დათო ძროხას ტყის პირას
საბალახოზე, იჯდა და ელოდა უცხო კაცის
გამოჩენას.

ერთ ღღერსაც, უცებ ტყიდან ვიღაც უცნო-
ბი გამოვიდა, წამით შეყვინდა, ირგვლივ
მიმოიხედა და მერე დათოსკენ გამოსწია.

„ბიჭოს!—გაიფიქრა დათომ,—ეს კი ნამდ-
ვილად საზღვრის დამრღვევია!“

— აქ რას აკეთებ?

— ძროხას ვაძოვებ!—ფეხით მიწას დაუწყყო
ჩიჩქნა,—თქვენ რაღას აკეთებთ?

— მეე?—გაეღიმა უცნობს,—სტუმრად ვარ
ჩამოსული და გზა ამებნა. ხომ ვერ მეტყვი,
სოფელში როგორ უნდა გავიდე?

„რატომ ახლა არ ჩამოივლიან მესაზღვრეე-
ბი?—გაიფიქრა დათომ, ნეტავ ვის ატყუებს,
სტუმრად ვარ ჩამოსულიო. ნამდვილად საზ-
ღვრის დამრღვევია! არ ეტყობა?“

— მე გაგყვებით!—წამოიძახა უცებ და-
თომ.

— აბა, ჰე! კარგი იქნება!..

დათომ ძროხა ხელდახელ პალოზე გამოა-
ბა და უცნობს წაუძღვა. მესაზღვრეთა დასახ-
ლებას რომ მიუახლოვდნენ, დათომ რაღაც
მოიმიზეზა, უცნობს სთხოვა, ცოტა ხანს აქ
დამელოდეთო და, თვითონ შენობისაკენ გა-
ქანდა, რომლის წინაც რამდენიმე შეიარაღე-
ბული მესაზღვრე მიმოლიოდა. დათომ მათ
ყველაფერი უამბო და სთხოვა: მაღე დაი-
ქირეთ უცნობი, თორემ გაიქცევიაო.

მესაზღვრეებმა უცნობი მართლაც დაკავეს
და საქმის გამოსარკვევად, უფროსის ოთახში
შეიყვანეს. დათომ ამასობაში სახლს შემოუ-
რა, ფანჯარას მიეკრა და ცნობისმოყვარეო-
ბით დაუწყყო ყურება.

მესაზღვრეების უფროსი და უცნობი მამაკაცი ერთმანეთს ხელგნით ელაპარაკებოდნენ და თან გულიანად ხარხარებდნენ. დათო გაოცდა, ნუთუ ყველა საზღვრის დამრღვევს, ასე ხვდებიანო. მერე რატომღაც არ ეკაშ-

ნახ. ბ. ალბუგოცია, ყაუხაბაძე.

ნიკა ეს ამბავი და ოთახიდან გამოსულ მესაზღვრეს წინ დაუხვდა.

— როგორ არის საქმე, ძია ვარდენ, ის კაცი ხომ საზღვრის დამრღვევია?

— რომელი?—უცებ ვერ მიუხვდა მესაზღვრე.

— აი, ის თქვენ უფროსთან რომ ზის!

— თოფიანი?

— დიახ!

— აუჰ! მერე როგორი, რომ იცოდდე!—თავი გააქნია ძია ვარდენმა და ეშმაკურად ჩაიღიმა,—ყოჩაღ, დათო, მუდამ ასე უნდა იყო ფეხიზღად! ჰო, მართლა, მოიცა, შენ ხომ ამისთვის საჩუქარი გვრგებმა!—ძია ვარდენმა ჯიბიდან შოკოლადის ფილა ამოაძვრინა და დათოს გაუწოდა,—აჰა, ესეც შენ!

დათომ მესაზღვრეს შოკოლადი ჩამოართვა და გახარებულმა შინისაკენ მოქუსლა.

სპორტული ზეიმი

კატა მავლონი

ნარიან ბაქაძე

ლილადრიან ლოგინში
გამომეღვიდა უცებ,
ვხედავ, მავლონი მიცქერის,
მეც შიშნაჭამი ვუსცქერ.

არ უჩანს ჭროლა თვალები,
არც აბზეცილი კული.—
თურმე ბოხოხი არაა!—
ბაბუაჩემის ქული!

თოფი, თოფი,
ჩქარა, რეზა!—
დასტრიალებს ქორი ეზოს.

დაიფანტენ წიწილები,
სის ქეშ დაჩნა მარტო კრუხი,
აბა, ჩქარა, დაუძინე
აურეხე ბახა-ბუხი.

ნახატი შინა სპულაპისი

გაზასური გამოცანები

ორმოცდაათი ფეხი აქვს,
ხელი აქვს მარტო ორი,
ერთ გზაზე გადი-გამოდის,
გზაა ვიწრო და სწორი.

მწვანე ხბო ვიწრო საბელით
მიბმული არის მულამ,
თანდათანობით ივსება,
როგორც ცხვრის ტყავის გულა,
კარგად რომ გაიტიკნება,
მერე მოწყვეტა უნდა!

მთავარი რედაქტორი მარკან მანანაძე

საქართველოს საბჭოთა მემკვიდრეობის დაცვის კომიტეტი, დიდი ბაზა, ჯიხაძე რაფაელის, ზაბაძე დავითის, შატაშვილის, მთაწარის მემკვიდრეობის განყოფილება (ქიზ ბივანი), შალვა ტახტაძის (ზაბ. რედაქტორი), ნიკო მამიანიძის
ს. მდ. ც. ს. და ვ. ა. ლენინის სახელობის პოეზიათა ორგანიზაციის რესპუბლიკური საბჭოს ტერმინალის
დირექტორი თინათინი ხანაშვილი გამომცემი ვ. გ. წიგნი

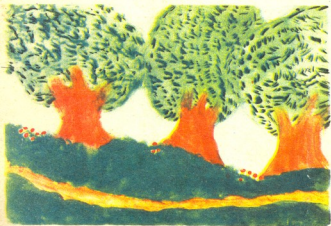
ტელერედაქტორი მ. კვიციანი

მთავარი რედაქტორი, გამომცემი, ხაბაძის-ხაბაძის ტერმინალის, 14 კლ. შ. რედაქტორი — 93-41-90, 93-96-15; 1/2 მთის — 93-10-32, 93-99-17; სამ. რედაქტორი — 93-98-18; გამომცემი — 93-98-19; საბჭოთა — 93-96-16
პლენი, ქიზბული, 4/1X-72 წ. სერჟოლოვსკისხეობა, 4/1X-72 წ. ქიზბული, ხომა ხონაძის, 14 კლ. ს. მთის მ. კვიციანი 159.700 ზაბ. № 2923; „მთა“ № 12; სა. კრიტიკით დას. ფ. ხ. 20 კმ.

საქ. კ. ტაოს
გამომცემი
ИЗДАТЕЛЬСТВО
ЦК КП Грузии

6 25/6

საქართველოს
ზნაობრიობა

ახაპაგის გე-იი სკოლის მოსწავლეთა ნახაპაგები

- „ოთვლის კაპა“—ნახ. მანანა შაშიაშვილისა.
- „ტყე“—ნახ. ნინა ალბუთაშვილისა.
- „ღობაღი ყვავილები“—ნახ. მია შაშიაშვილისა.
- „ჩემი სოფელი“—ნახ. იოსებ იოსტაშვილისა.
- „ქვეყანისთვის მწვერვალები“—ნახ. ნინა წიბელაშვილისა.
- „სურჩებლების ამოვლები“—ნახ. პაატა ლოინჯაშვილისა.
- „გაზაფხული“—ნახ. კეთევან ონიანიშვილისა.

